

תפ"ח 31212/05 - מדינת ישראל נגד רוסלאן יעקבוביץ

בית המשפט המחוזי בנצרת

07 יולי 2014

תפ"ח 31212-05 מדינת ישראל ב' יעקבוביץ (עוצר)

בפני: כב' סגן הנשיאה - השופט תאופיק כתילי, אב"ד

כב' השופט אשר קולה

כב' השופט דני צרפתி

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם רוסלאן יעקבוביץ (עוצר)

nocchim:

מטעם המאשימה: עו"ד רותי כהן

מטעם הנאשם: הובא וע"י ב"כ עו"ד סעד חדאד מהסנגוריה הציבורית

מטעם משפחת המנוח: עו"ד שוקי פרידמן מטעם הסיעוד המשפטי

הכרעת דין

עובדות כתוב האישום

1. הנאשם והמנוח אור ריבק ז"ל (להלן: "המנוח") התגוררו יחדיו ביחידת דיור בת שני חדרים בקיבוץ כפר חרוב (להלן: "הדירה" ו- "הקיבוץ").

2. ביום 25.4.14 בילו הנאשם והמנוח יחדיו ב"פאב" המקומי שבקיבוץ וחזרו לדירה.

3. בסמוך לאחר שבו לדירה, התפתחה בין השניים ייכוח וזאת על רקע מעטו של הנאשם, כך בכתב האישום, על כך שהמנוח מבלוה זמן רב מדי, כך לטעמו של הנאשם, עם נערה בת הקיבוץ ומזניהם את הנאשם. במהלך הייכוח קרא המנוח לנאשם "בן זונה".

4. הנאשם אשר עס על המנוח, נטל מגירות המטבח שבדירה סכין עם להב באורך של 14.5 ס"מ, ניגש למנוח ששכב אותה עת על גבו על המיטה היזוגית שבסלון הדירה (להלן: "המיטה"), נעמד מעל המיטה ודקך את המנוח 4 דקירות, מתוכן שתיים בחזה.

5. המנוח שהופתע, ביקש מהנאשם לחדר מעשיו, ולאחר מכן הפיל עצמו מהמיטה ונה בזחילה בשטח הסלון כshedmo זב ממנו. הנאשם צפה במנוח, לא הושיט לו עזרה ואף צילם אותו, באמצעות מכשיר הטלפון הסלולרי שלו.

6. לאחר מכן, שף הנאשם את הסכין ואת ידיו, ארץ לעצמו תיק עם בגדים ויצא מהדירה, כשהוא מותיר אחריו את המנוח פצוע ומדם למוות. הנאשם נעל מאחוריו את דלת הכניסה ויצא אל מחוץ לקיבוץ.

7. המנוח הצליח להגיע בזחילה למיטה ונשען עליה בפלג גופו העליון, ובתנוחה זו ותוך זמן קצר נפטר.

8. כתוצאה מעשיו של הנאשם נגרמו למנוח פצעי דקירה בחזה מצד ימין ובמרכז החזה וכן שתי דקירות נוספות בבית השחי ובאזור שמאל. פצעי הדקירה בחזה, גרמו לדימום עורקי והלם תחת נפחי וכן לפגיעה בריאה, פגיעות שהובילו לאובדן דם ולמוות של המנוח.

9. במשיו כמתואר לעיל, כך ננטען בכתב האישום, גرم הנאשם בכוונת תחילת למוות של המנוח וזאת לאחר שהחליט להמיתו בסיכון שהcin לשם כך, ומבל' שקדמה התגרות בתכו של מעשה.

מצבי הנפשי של הנאשם

10. בטרם שנבוא לדון בהכרעת הדין לגופה, נבקש להזכיר דין קצר בשאלת מצבו הנפשי של הנאשם.

11. הנאשם הפנה לפסיכיאטר המחויז וזה האחרון, הפנה אותו לבדיקה פסיכיאטרית בבית החולים מזרע. הוגשה בעניינו חוות דעת פסיכיאטרית ערוכה על ידי ד"ר נגב ג'היאגה מהמרכז הרפואי לבראות הנפש, על שם פליגמן (ביה"ח מזרע).

12. בחוות הדעת נקבע באופן חד משמעי, כי:

"א. אין עדות לכך שבתקופה העבריה היה במצב פסיכוטי או אפקטיבי- מג'ורי, ועל כן להערכתנו היה בר עונשן."

ב. מבין את ההליכים המשפטיים ומסוגל לשף פעולה עם עורך דיןנו.
להערכתנו מסוגל לעמוד לדין (ההדגשות לא במקור).

13. לעניין זה נבקש להוסיף את דברי הנאשם בדיון שהתקיים בפניינו ביום 3.7.14 (ועוד נשוב לדין זה להלן) ולפיהם "... אין לי עבר פסיכיאטרי, בחיי לא לקחתי כדורים ...".

עוד נסיף, בבחינה של מעלה מן הצורך, כי גם אנחנו התרשםנו מן הנאשם, כמו שאינו סובל מליקות פסיביאטרית וכי המבחן היבט את ההליך שבפניו.

הדיון מיום 3.7.14

בפתח הדיון מיום 3.7.14, שנקבע לשם קבלת מתן תשובה המפורטת של הנאשם לכתב האישום, הודיע ב"כ הנאשם, כי "הנายน בוחר להודות בעבירות רצח, הנאשם בחר להודות חרף **המלצות שלנו ... והסבירנו לו את ההשלכות של הרשעה בעבירות רצח ועונש המאסר חובה ...**".

גם הנאשם עצמו, ולאחר שחוירנו והסבירנו לו את משמעויות הודהתו, ואת העובדה כי אם יורשע ברצח יוטל עליו עונש של מאסר עולם, שב והודה במעשהיו. אמנם, תחילת אמר שלא התקoon להמית אותו, אולם לאחר מכן, הודה בפנינו כך;

"... אני פשוט דיברתי איתו, היה לנו ויכוח פשוט, קילל את אמא שלי, לא יודע, נפגעתי. אז לקחתי סכין ודקרתי בנאדם. לא התכוונתי לעשות את זה, לפני זה לא רציתי כלום. באתי לדבר עם בנאדם, להגיד לו בעיה. אני היתי עצבני אבל לא הייתה לי כוונה לפגוע בו, אחרי שקילל את אמא שלי לא הצלחתי להתפרק. מה שקרה קרה ואני מוכן לקבל עונש. שאלקתי את הסcin התכוונתי לפגוע בו אבל לא להרוג. ככל הזמנתי אמבולנס אני מבין אבל לא הייתה כוונה. דקרו אותי 4 פעמים. אני זוכר את שתי הדקירות הראשונות שהיו בחזה. שדוקרים בנאדם בחזה בדרך כלל הוא מת. בזמן שאתה עצבני, לא כל כך חשובים. אני מאוד מצטער על מה שעשית, מבקש להתחשב בגיל הצעיר שלי, מה שתיתנו לי מגיע לעי מהশמיים" (שורות 18 - 25 לפירוטוקול).

לאחר מכן, הוסיף הנאשם "... אני לא מעוניין להעיד, אני מבין שם לא אUID זה מחזק את ראיות התביעה ...". ובסיום דבריו ולאחר שב"כ המאשימה הודיעה שתגשים את חומר החקירה, אישר הנאשם שגם הוא מבין "**שיגש כל החומר ...**".

על בסיס הסכמה זו, כך בסייפת הדברים לעיל, הורנו לב"כ המאשימה להגיש את כל חומר החקירה, לפי שיקול דעתה, וכן קבענו את התקיק לסתוקמים בעל-פה ליום 7.7.14.

עוד נסיף, כי בפתח הדיון היום, שב והודה הנאשם בכל העובדות שייחסו לו בכתב האישום ובזאת הפעם, הודה במפורש, כי התקoon לרוץ את המנוח.

- .20. ב"כ המאשימה הפניה אותנו להודיעות הנאשם ממשטרה ושהזור (ת/1, ת/2 ו- ת/3) בהן הודה בביוזו המעשה, אשר נעשה כך לטענתו, משומם שהמנוח קילל אותו.
- .21. עוד הפניה ב"כ המאשימה לד"ח הטיפול בزيارة העבירה ת/6, לד"ח הרופא המשפטית (ת/18) אשר קבע את סיבת המוות, שהינה תולדה ישירה של הדקירות אותן דкар הנאם את המנוח בחזהו. עוד הפניה אותה הובעת לת/8 שהוא ד"ח פעולה ולפיו, גם בפני השומר של הקיבוץ מסר לו הנאם שהוא רצח את שותפו לחדר.
- .22. כמו כן, הפניה ב"כ המאשימה לתמונות אשר הופקו ממכשיר הטלפון הסלולרי של הנאם, ובהן נראה המנוח כשהוא חסר אונים ומתרבוסס בדמו, בדירה, עותק מהתמונות אשר הופקו ממכשיר הסלולרי, הוגש וסומנו ת/7.
- .23. בגין כל אלה טענה המאשימה, כי הוכחו יסודות עבירות הרצח כאמור בסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין וכי הוכח היסוד של "כוונה תחילה" כאמור בסעיף 301(א) ו- (ג) לחוק העונשין.
- .24. לטענת המאשימה, גם אם מלכתחילה ניתן היה להבין מההנאם, כי כביכול לא התכוון להמית את הנאם, הרי שעיה שנטל סיכון ונעץ אותה פעמיים בחזהו של המנוח, מילא התמלא היסוד הנפשי הנדרש של "כוונה תחילה".
- .25. באשר לטענת הקנטור הלכוארית והגמ שההנאם כלל לא טען כך, הרי ששעה שסירב להחקירה על כן, ושעה שבמשטרת הודה הודיעה שלמה וברורה ללא טענת קנטור, הרי שאין הוא יכול להבנות מטענה זו. לעניין זה הוסיפה ב"כ המאשימה, כי לשומר של הקיבוץ, מסר הנאם כי הרג את המנוח, משומם שראה במיכשיר הפלאפון שלו, סרטון של הנאם עם מי שהיתה חברתו של הנאם. לטענתה, כי גם אם נכון הדבר, הרי שלא מדובר בקנטור, אלא לכל היותר במניע.
- .26. זאת ועוד, כך לטענת ב"כ המאשימה, אין לראות בקהלת אותה קילל המנוח, את הנאם (וככל שאכן קילל, שהרי אין בפנינו את גרסת המנוח) כדי להוות קנטור, לא במובנו האובייקטיבי, ואף לא במובנו הסובייקטיבי. לעניין זה הפניה ב"כ המאשימה לפסיקה התומכת בטענתה ועוד הוסיפה, כי אל לו בבית המשפט להידרש לטענות אותן, לא העלה הנאם.
- .27. הנאם עצמו כאמור לעיל, שב והוא בעבירות הרצח, תוך שהבהיר, הבהר היטב, כי התכוון לרצות

את המנוח.

דין והכרעה

.28. יכולה הן מהפרוטוקול מיום 3.7.14 והן מהפרוטוקול דלעיל, הרי שמלא כתנו, ובכל הצער, מלאכה קלה. הנאשם הודה בנפש חפצה ובקול ברור וצלול במעשה הרצת הנפשו אותו עשה. הנאשם לא טען קנטור, או כל טענה אחרת והבהיר לנו מפורשות, כי הוא אכן ביצע את מעשה הרצת בכוונה תחיליה, וכןן לשאת בתוצאות העונשיות של מעשה זה.

.29. עם זאת, פטור بلا כלום אי אפשר ונבקש ליחס מספר מילימ', הן ליסוד ההכנה והן ליסוד השלייל של העדר ההתגרות או העדר הקנטור.

.30. כוונה תחיליה הנדרשת להוכחתasis הפסיכי לביצוע עבירות רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, מרכיבת שלוש דרישות המუוגנות בסעיף 301(א) לחוק העונשין, קרי הכנה, החלטה והיעדר קנטור:

"301.(א) לעניין סעיף 300, יראו מミת אדם כמו שהמית בכוונה תחיליה אם החלטת המיתתו, והמיתו בدم קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשב ולהבין את תוכאות מעשיו, ולאחר שהcin עצמו למית אתו או שהcin מכשור שבו המית אותו."

.31. נבקש להפנות בעניין זה לפסק דין שניtan אך לפני ימים ספורים בבית המשפט העליון וכוונתנו לע"פ 12/4606 זכרוב נ' מדינת ישראל (14) (להלן: "עניין זכרוב") ולדבריו של כב' השופט א. ג'ובראן שם וכדלהן;

"על פי הפסיקה, פורש יסוד ההחלטה למיתת כולל שני רכיבים: האחד, חזון או צפיה של התוצאה הקטלנית; והשני, רצון או שאיפה להתגשות התוצאה הקטלנית. בחינת יסוד זה תישנה במישור הסובייקטיבי, ובמסגרת זאת יביא בית המשפט בחשבון חזקות וראיות אובייקטיביות שלמדו על כוונת הנאשם, ובهم החזקה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעות של מעשיו (ראו למשל ע"פ 10828/03 נג'אר נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פיסקה ד(2) (28.7.2005); ע"פ 10082/04 אברמוב נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פיסקה ד(2) פיסקה 34 (25.10.2006); יורם רבין ויינב ואקי דיני עונשין 433 (2014) (להלן: רבין וואקי)).".

לענין הכוונה להמית, הרי שלא אחת נקבעה בפסקה שחזקתה, כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשהו. ראה לענין זה ע"פ 228/01 **כלב נ' מדינת ישראל** (2.7.03). עובדות המקרה שם, דומות במידה רבה לאלו שבפנינו, גם שם בעקבות יוכוח שהתפתח בין הנאשם למנווה שם, נטל הנאשם שם אלת בייסבול והלם באכזריות בראשו של המנווה, עד שזה התמוטט ומת.

כב' השופט ד. בינייש (כתוארה אז) קבעה כך:

"במישור השכלי נדרש כי מבצע העבירה יזכה את התוצאה הקטלנית, ואילו במישור הרגשי נדרש כי הוא ישאף להשיג תוצאה זו. הוכחת התקיימות של יסוד הכוונה מחייבת בחינה סובייקטיבית המתיחסת לצפיפות של המבצע את התוצאה ולרצונו של המבצע להשיג את התוצאה הצפוייה. לשם בחינה זו נזירים בתי-המשפט בראשות אובייקטיביות שיש בהן לכואורה כדי ללמד על קיומה של הכוונה הנדרשת ועל מצבו הנפשי הסובייקטיבי של המבצע. לשם כך גובשה בפסקה חזקה עובדתית הנינתנת לסתירה, ולפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות מעשיו. משמעותה של החזקה היא שבහיעדר ראיות לסתור ובהתקיים נסיבות חיצונית מתאימות מוחזק המבצע כמו שמתקימת בו הכוונה באופן שהוא צפה את התוצאה ורצה בה. קלשונו של השופט א' גולדברג בע"פ 3126/96 **עמיר נ' מדינת ישראל** [3], בעמ' 649:
"...וכיוון שנundersים אנו כלים לבחון את צפונות לבו של הנאשם, בכל הנוגע לכוונתו, נדרש בית המשפט לנסיבות האובייקטיביות העשויות ללמד על הלוך נפשו, ככלי ראייתי. כך נולדה 'הנחה הכוונה' שהיא חזקה שבעובדה, ולפיה ניתן להניח כי אדם התכוון לתוצאות הוצאות想不到 at האירוע, שיש בהן להקים חזקה בדבר רצונו (וצפיפות) של הנאשם להשיג את התוצאה הנובעת באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגו. אין ב'הנחה הכוונה' ממשום ויתור על רכיב מרכיבה של ההחלטה להמית. אין זו אלא הנחה עובדתית-ראייתית, הנלמדת מניסיון החיים ומהשכל הישר, ואשר מטרתה להוכיח קיומה של החלטה (סובייקטיבית) להמית. הנחה זו בדבר כוונת הנאשם ניתנת לסתירה. היא אף אינה מעבירה אל כתפיו את נטל השכנוע, אלא אף את נטל הבאת הראיה. משמע: משקמה החזקה, די לנאים שיעורר ספק סביר, באמצעות הסבר מתקין על הדעת או ראיות נוגדות, על-מנת ליטול ממנה את כוחה".
ב

הסקת המסקנה בדבר קיומה של החלטה להמית, תוך שימוש בחזקת הכוונה, נלמדת מכלול הנסיבות האופפות את האירוע הקטלי (ראו, בין היתר: ע"פ 290/87 **סבאח נ' מדינת ישראל** [4]; ע"פ 229/89 **מדינת ישראל נ' שניר** (להלן - פרשת שניר [5]). כך למשל יכול כלי לשימוש לביצוע הרצח לשמש אינדיקטיה משמעותית לקיומה של צפיה וכוונה (ראו למשל בעניין טטרואשייל [1], שם בוצע הרצח תוך שימוש בגרזן, או בע"פ 357/95 **ויזמן נ' מדינת ישראל** [6], שם ההחלטה הנאשם מכות במוח ברזל ובמוח עז על גולגולת המנווה). צורת הביצוע וטיב הפגיעה מעידים אף הם על התגבשותה של ההחלטה להמית, למשל פגיעה במקום רגיש בגוף הוכחה Caindiktsהו להוכחת ההחלטה להמית, אף אם הייתה רק פגעה אחת ויחידה

אר במקום רגיש ומסוכן (ראו: ע"פ 889/78 מוגרבי נ' מדינת ישראל [7]; ע"פ 4246/91 ג'באה נ' מדינת ישראל [8]). כן יושמו אינדיקציה להתקיימות ההחלטה להמית אופי התקורת שהובילה לרצח או אמירות קודמות שהוחלפו בין הצדדים ואשר יכולם ללמד על קיומה של החלטה שהתגבשה בעזה צוללה ולא קנטור (ע"פ 624/89 יחזקאל נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת יחזקאל [9]), עמ' 212; ע"פ 2316/98 סוויסה נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת סוויסה [10])). הנה-כ"כ, כל מקרה יוכרע בהתאם לנسبותיו המיחודות תוך שהוא נבחן על-פי האינדיקציות שיש בהן כדי ללמד על קיומה של החלטה להמית".

עוד ראה לעניין זה בדבריו של כב' השופט נ. סולברג בע"פ 8667/10 ניג'ם נ' מדינת ישראל וכדלהן;

"בהדר ייכולת להתחקות אחר נבci נפשו של אדם, ומשהההחלטה להמית הרי היא מחשبة סובייקטיבית של נאשם, שלא תמיד ניתן להוציא בריאות ישירות, נעזרים בת' המשפט 'ב'חזקת הכוונה', אשר מנicha כי 'אדם מתכוון לתוצאות הטבעות הנובעות מעשיו' [...]. חזקה זו נובעת מן ההנחה שמי שגרם למותו של אדם על-ידי מעשה אשר על-פי טיבו מיועד לגרום לתוצאה קטלנית, גם התכוון בתוככי-נפשו להביא לתוצאה טבעית זו, שהיא פועל יוצא ממעשה. באמצעות חזקת הכוונה ניתן להוציא הן את צפיפות האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית, [ז]הן את רצון הנאשם כי תוצאה זו תتمמש. לעיתים די בהצברותם של מאפיינים אובייקטיבים אחדים, כגון הכליל ששימוש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף המנוח, כדי להסיק מסקנה באשר לכוונת הנאשם. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים; היא אינה חלופה, ודיא בכך שהנאשם יעורר ספק סביר בריאות המקומות את החזקה, על מנת להפריכה" (שם, בפסקה 22) [הדגשות המקורי - א.ש.]; עוד ראו בעניין זה, ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל 365 (6.3.2013)[פורסם בבלב] ; ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(5) (2003)." .

.32 כך גם בעניין שבפניינו, הנאשם הודה שהלך למטבחון הדירה, נטל סכין וזכיר פעמיים בחזהו של המנוח.

ה הנאשם הודה גם, כי הבין כי כאשר נעצים סכין בחזה של אדם אחר, הרי שהتوزאה הטבעית והברורה הינה כי אותו אחר, ימות, וכך ולמרבה הצער והטרגדיה, אירע במקרה שבפניינו.

משכך אפוא, ברור שהתקיים גם התקיים היסוד של הכוונה או ההחלטה להמית.

.33 העדר הקנטור, או העדרה של ההתרגות - CIDOU היסוד השלישי, הנדרש חלק מהיסוד הנפשי בעבירות הרצח בכוונה תחילה, הוא, כאמור, יסוד שליל של "היעדר קנטור", ובמסגרתו, נדרשת המאשימה להוכיח, הן על-פי אמת מידת סובייקטיבית והן על-פי אמת מידת אובייקטיבית, כי מיד ובסמוך לביצוע מעשה הקטילה, לא קונטר הנאשם על-ידי קורבונו.

ראה בעניין זה ע"פ 8107/07 **ולדימיר עזר נ' מדינת ישראל** (9.9.13) (להלן: "ענין עזר") ובדביו של כב' השופט א. שומן שם וכדלהן;

"הפסיקה פירשה את יסוד היעדר הקנטור ככול בוחנו מבחן כפול ומצביער - סובייקטיבי ואובייקטיבי. רק בהינתן תשובה חיובית לשניות יהיה מקום לקבוע כי בוצעה התגרות בתכוף למעשה (ע"פ 46/54 היוזץ המשפט לממשלה נ' סgal [פורסם ב公报] פ"ע יח 265, בעמ' 413, 430). המבחן הסובייקטיבי בוחן את השפעת מעשה ההתגרות על יסודו הנפשי של הנאשם הספרטivi. דהיינו: האם עקב איבוד עשתונותיו בהשפעת ההתנהגות המתגרה ביצע הנאשם את מעילו הקטלני (ע"פ 396/69 בנו נ' מדינת ישראל, פ"ד כד(1), בעמ' 579 (להלן: ענין בנו)). המבחן האובייקטיבי ממוקד ב"אדם מן היישוב" וسؤال האם הוא פועל בדרך הקטלנית בה פעל הנאשם אילו היה נתון להתגרות דומה (ע"פ 686/69 סימן טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2), 263 (להלן: ענין סימן טוב)). המבחן ראשון עובדתי ומעוגן בנסיבות האירוע הספרטivi ובמצבו הנפשי של הנאשם, ואילו המבחן השני נורטטיבי, וענינו בהצבת רף של סבירות למעשה הקנטור בהקשר לעבירות המתה (ע"פ 759/97 אליאב נ' מדינת ישראל פ"ד נה(3) 459, 467 (להלן: ענין אליאב)). לשון אחר, המבחן הסובייקטיבי בוחן האם הנאשם קונטר בפועל. אם התשובה נמצאת חיובית, המבחן האובייקטיבי בודק האם ראוי שהדין יכיר ויתן משקל לקנטור הסובייקטיבי".

עוד רואו ע"פ 1426/12 **אחמד מזפר נ' מדינת ישראל** (16.1.14) ובדביו של כב' השופט נ. הנדל שם וכדלהן;

"מלשון סעיף 301 לחוק העונשיןברי כי המבחן הסובייקטיבי מחייב קיומה של התגרות. אך לא כל התגרות מגיעה כדי קנטור במובנו המשפטי (ענין אליאב, 475). עצמתו של מעשה ההתגרות צריכה להיות כזו שתביא את המערער לידי ביצוע מעשה הקטילה באופן פתאומי וספונטני בנסיבות שבהן לא יכול היה לחשב ולהבין את תוצאות מעשיו

רכיב ההתגרות בעבירות הרצח דרוש תגובה פתאומית, בגדירה הנאשם מאבד את עשתונותו ושליטתו בזמן מוגבל. זהוי מידת הקשר העובדתי הנדרשת לקיומו של הקנטור הסובייקטיבי. בית המשפט המחויז קבע כי במקרה זה לא התמלא המבחן הסובייקטיבי ונימוקיו על רקע נסיבות המקהלה ונסיבות העולה משכנעים".

.34 גם בעניין שבפנינו, סבורנו, כי קללה כזו או אחרת (וככל שנאמרה, כאמור) אין בה די כדי להוות התגרות או קנטור כמשמעותו של סעיף 301 לחוק העונשין ואין בה את העוצמה הדורשת כדי להביא את הנאשם לביצועו של מעשה הקטילה, בנסיבות בהן לא יכול היה לחשב ולהבין את תוצאות מעשיו.

לכל האמור zusätzlich, כי הנאשם גם לא טען כלל שמדובר בקנטור או בהתגרות אשר מנעו ממנו את

היכולת לחשב ולהבין את תוצאות מעשי.

.35. שעה שקבענו כי לא הוכח היסוד הסובייקטיבי, מילא שוב אין צורך לדון בסיסוד האובייקטיבי ואולם, דומנו כי גם יסוד זה לא התקיים בנדון שבפניינו.

שוב נפנה לדבריו של כב' השופט הנדל בעניין מזופר, וכדלהלן;

"הבחן האובייקטיבי עומד על התנהגותו של ה'אדם מן היישוב' במצבו של הנאשם. הודגש בפסקה כי אין אנו בוחנים את האדם הסביר האידיאלי כליל השלמות, אלא את האדם הישראלי על מעלוותיו וחסרונותיו. עם זאת, לא מדובר בבחן אמפרי או סטטיסטי השואל כיצד היו נוהגים רוב האנשים במדינה בהיותם במצבו של הנאשם (ע"פ 402/87 מדינת ישראל נ' גנדי, פ"ד מב(3) 383; עניין בנו, בעמ' 580). עסקינו בקביעה נורמטיבית. על בית המשפט לבחון אם בנסיבות העניין צפוי כי אדם מן היישוב היה עלול להיכנע ליצר התגובה מול התගורות, בלי שיצליה לרשן את עצמו (עניין אוזאLOTS, בעמ' 580; ראו גם פרק ח' לדנ"פ ביטון שנושא את הכותרת "היעדר התగורת - הבחן האובייקטיבי"). ניתן להציג את השאלה באופן הבא: האם המשפט הישראלי יוכל להכיר בקנטור הסובייקטיבי שהוויה הנאשם כמצדיק מבחינה נורמטיבית את שלילת אחראותו מעבירות הרצח. לשם כך, בית המשפט מעמיד את הקנטור הסובייקטיבי מול נורמה התנהגוותית ערכית המושפעת מהערך העליון של קדושת החיים (ע"פ 10091/09 שפירוב חיים נ' מדינת ישראל [פורסם בנו] פס' 31 (25.06.12) (להלן: עניין שפירוב)). ככל, הנטייה בפסקה להכיר באמרות מילוליות כגורומות לקנטור הנה מזערית מאחר שאין בהן להצדיק הטלחות יצרים וזעם כה רב שיובילו לתגובה הקטלנית (ע"פ 655/78 שמידמן נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד לד(1) 73 (1979)). למשל, בעניין אחד נדחתה טענה של הנאשם כי קונטר בעקבות גידופים חריפים שהטיחה בו שכנתו כגן "חזרים" ו"אשתך זונה" (ע"פ 5413/97 זורבליב נ' מדינת ישראל פ"ד נה(2) 541). במקרה נוסף לא הצליח בית משפט זה במעישה של אישה - שהגיעה לדירתה המשפחה בליווי גבר זר, סיירבה לגלות את זהותו, והטיצה בבעלה עלבונות על תפוקדו כבעל ועל רצונה לעזבו - כמגעים כדי קונטר אובייקטיבי (עניין שפירוב, פסקה 30 לפסק הדין). בפרט, נראה כי יש להיזהר מפני הכרה באמרות מעילבות על רקע מיני או בגין פגיעה בגבריות כבסיס להכרה בקנטור".

.36. דומהuai שאי אפשר לסיים חלק זה מבלי להפנותשוב לעניין מזופר, והפעם לדבריו הנכונים של כב' השופט נ. סולברג שם וכדלהלן;

"המערער, ככל אדם, עודנו נדרש לכבות את יצרו, והואفشل בחומרה שבעברו, בוגרא שבמעשיהם: "שפוך דם האדם באדם דמו ישפן, כי בצלם אלוקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו). משלא עבר המערער את משוכת הוכחת המרכיב הסובייקטיבי

שבקנטור, לא אדרש למרכיב האובייקטיבי. אומר אך זאת, שרובא דרובה מעשי-הרצח למן בראית העולם ועד ימינו אלה, בוצעו בעידנא דריםחא. הריב"ש (ר' יצחק בר' ששת, ספרד-אלג'יר, המאה ה-17) דחה באחת מתשבויותיו טענת קנטור שנשמעה מפי דין, על קטטה והתגרות, על כך שהנרג התחל בקטטה, ובא להכות הדין", והדין עודד את בנו לנוקוט באלים שתוכאתה - מוות. "על הדין ההוא, אשר העז פניו בבית הכנסת בפניו טוביה, ודיבר בזדון, ואמר שהוא ציווה הדבר, ושהוא מצווה אותו, גדול עוננו מנשוא וראוי להוציאו ולהענישו הרבה. באשר היה דין הקהיל, ובמקום המשפט שם הרשע, וציווה להמית נפש אחיו מישראל, וכבר המיתתו שניםם ע"פ צואתו. וכל שכן שהיה לו להוציא את בנו, על רדף בחרב אחיו, והוא רואה אותו בכלין זיין מפני טוביה הקהיל ולא כייה בו, אבל החזיק ידו, ואמר שהוא מצווה הדבר זהה ... ואין לדין הרשע הזה התנצלות, بما שאמרו העדים שהוא נראה להם שאמר זה הרבה כאלו. כי כל הרוצחים כן דרכם, להרוג מתוך הкус ומתוך מריבה, כמו שכתו: כי יריבון אנשים, והכה איש את רעהו...". (שו"ת הריב"ש סימן רנא; על עמדת המשפט העברי בסוגיה הנדונה ראו: א' פטר, "על הקנטור", פרשת השבוע (אביעד הכהן, מיכאל ויגודה, עורכים, תשס"ו, גיליון מס' 257).

פשוט וברור כי חמת זעם לא יכול לשמש ציודק להריגה; אך ברי גם כי כשל אנושי הנובע מהשפעת הרגש על יכולת השליטה, גורע נתח מסויים מן האשם (ראו מאמר מקיף מאות ד"ר אוחד גורדון, "נוסחת הקנטור" משפטים מס' 159 (תשע"ד)). מדיניות משפטית ראייה מתחשב במגבילות בין אנוש, אך לא תאפשר לכעס וללחמה, לעלבון ולמצוקה, לשמש כתריס בפני מיצוי הדין עם שופכי דמים".

37. על כל האמור נבקש להוסיף, כי גם מעשיו של הנאשם לאחר מעשי הדקירה הנוראים מעדים ככל' עדים, על כוונתו להמית.

כך, בעובדה שהניח את המנוח מתבוסס בدمו, כך בעובדה שצילם אותו במכשיר הטלפון סלולרי שלו, כך בעובדה כי לא הגיע למנוח כל עזרה, ואף לא הזעיק עזרה וכן ובמיוחד העובدة שבקרו רוח מkapia ממש ואולי אף סדייטי, נעל את המנוח בדירה, בידועו, ידוע היטב, שאיש לא יגש להצללו בשעת לילה מאוחרת!

לענין מעשיו של הנאשם לאחר ביצוע מעשה ההריגה, נבקש להפנות לשוב לעניין עזר וכדלהן;

"על אמירות אלה ואחרות (ראו גם, ת/10ד 2, בעמ' 7-8; ת/10ב, בעמ' 6-7; ת/1; ת/2), מתווספים גם מעשיו של המערער והתנגןותו לאחר המעשה, המUIDים, גם הם, על כוונתו שלא להותיר את המנוחה בין החיים. כך, בין היתר, ניתן למונוט את בחרותו של המערער להישאר בדירה לאחר שחנק את המנוחה, כדי לוודא, כל מספר דקות, כי היא איננה מגלה סימני חיים, ואת העובدة שלא ראה להזמין סיוע רפואי לעזרת המנוחה, לאחר שחדל מעשייו. ראיות אלה, כשלעצמם, מספיקות כדי לקבוע, מעבר לספק סביר, כי לא זו בלבד שהמעערער היה מודע לתוצאות המסתברות של מעשיו,

אלא שהוא חף במוותה של המנוחה. ניתן לקבוע, אפוא, כי החול מתחילה אירוע החניתה ועד לסופו, התקיימה במערער "ההחלטה להמית", על כל רבדיה".

סוף דבר

.38 סוף דבר אפוא, המאשימה הוכיחה מעל כל ספק סביר, כי הנאשם היה מודע למעשיו, התגבשה בו הכוונה הדורשת לצורך יסודות עבירות הרצח, כשם שגם קווימו כל היסודות ההכרחיים, דהיינו, "ההחלטה להמית", "ההכנה", והעדתו של הקנטור.

על יסוד כל האמור אנו מרשימים אפוא את הנאשם וזאת, מה אחיד, בעבירה של **רצח בכוונה תחילה** - עבירה על סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום ט' تمוז תשע"ד, 07/07/2014 במעמד הנוכחים.

גזר דין

.1 שני חברים ילדות היו, הנאשם מצד אחד, והמנוח מ הצד השני.

שני החברים עברו להתגורר בדירה בקיבוץ כפר חרוב, שם מתגורר אביו של המנוח.

.2 והנה, הנאשם גמל לחברו ולמשפחהו רעה גדולה תחת הטובה אשר נעשתה עמו. הנאשם וكمפורט בהכרעת הדין, גמר אומר בלבו להמית את חברו הטוב, וזאת בدم קר ובכוונה תחילה.

ה הנאשם נטל סכין ועשה את הנורא שבמיעוט שבעבריות החוקקה עלי ספר, הנאשם נטל את נפשו של חברו הקרוב והרגו נפש.

המנוח, בחור צער היה, שכל עולמו ועתידו לפניו היה, ועתיד זה נגדו, קר בחטף, בהינפ' יד של דקירת סכין אחת ועוד אחת ולא סיבה נראית לעין, רצח לשם רצח! לעניין זה נדרש למקורות האוניברסליים של היהדות, כמו גם כל הדתות האחרות וככלහן:

"**כל אדם הינו בחזקת עולם מלא וכך נאמר ברמב"ם, הלכות סנהדרין יב', ז' - לפיכך נברא אדם יחידי בעולם, למדך שכל המאבד נפש אחת מן העולם מעלים עליו כאילו איבד עולם מלא'.**"

וכך עשה הנאשם שבפנינו.

.3. המחוקק הורה אותנו, כי במקרים כגון אלו עונשו של מי המורשע ברכח יהיה - "עונש של מאסר עולם ועונש זה בלבד".

.4. משכך איפוא, אנו גוזרים על הנאשם עונש של מאסר עולם.

.5. עוד אנו מטילים על הנאשם תשלום לעזבונו המנווה פיצויים בסך של 258,000 ₪ שהוא הפיצוי המקסימלי כקבע בסעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ב"כ המאשימה תעבור למצוות בהם"ש את פרטיו עזבונו של המנווה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתחום 45 ימים מהיום.

ניתן והודיע היום ט' תמוז תשע"ד, 07/07/2014 במעמד הנוכחים.